

MICHEL
BUSSI

BYLA PRÝ DOCELA
HEZKÁ

motto

thriller

Byla prý docela hezká

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Michel Bussi
Byla prý docela hezká – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MICHEL
BUSSI

BYLA PRÝ DOCELA
HEZKÁ

Praha 2019

Přeložila Dana Melanová

Za čtyři obzory,
které křižují svět.

Modlitba, GEORGES BRASSENS
(slova FRANCIS JAMMES)

Řekneš si, že sním,
ale nejsem v tom úplně sám,
doufám, že se k nám zítra připojíš
a svět bude jenom jeden.

Podle *Imagine*, JOHN LENNON

*Geografům, přátelům, kolegům,
kteří zkoumají svět.*

Poděkování

Velký dík Pierru Perretovi za jeho úchvatnou píseň *Lily*,
která byla inspirací pro název tohoto románu i pro křestní
jméno mé hrdinky.

„Čím se trápíte, Leyli? Jste hezká. Máte tři pěkné děti. Bamby, Alphu, Tidiana. Všechno jste zvládla.“

„Já že jsem to zvládla? To všechno je jenom zdání. Vítr. Ne, ne, my netvoříme hezkou rodinu. Chybí nám to podstatné.“

„Táta?“

Leyli se krátce uchichtla.

„Ne, ne. Bez táty, nebo dokonce bez tátů se my čtyři klidně obejdeme.“

„Co vám tedy chybí?“

Leyliny oči se pootevřely jako závěsy, které propustí sluneční paprsek, ozáří temnou místnost a přemění prach na poletující hvězdičky.

„Jste dost nediskrétní, milý pane. Sotva se známe a vy si myslíte, že vám prozradím své největší tajemství?“

Neodpověděl. Závěsy Leyliných očí už se zase zavřely a ponořily ložnici do tmy. Leyli se otočila k moři, vyfoukla kouř z cigarety, aby začernila mraky.

„Je to víc než tajemství, pane vyzvídálku. Je to prokletí. Jsem špatná matka. Mé tři děti jsou odsouzené. A mou jedinou nadějí zůstává, že jedno z nich, aspoň jedno z nich unikne prokletí.“

Zavřela oči. Znovu se zeptal:

„Kdo to prokletí vypustil?“

Za zavřenými okenicemi víček se zablýskalo.

„Vy. Já. Celá země. Nikdo není v tomhle případě nevinný.“

Den námahy

1

6 hodin 48 minut

Nákladní člun tiše klouzal pod autobusem číslo 22.

Leyli seděla s čelem přilepeným na skle dvě řady za řidičem a pozorovala, jak se vzdalují obrovité pyramidy bílého písku přepravovaného na plošině člunu, a říkala si, že jim ukradli jejich písek, že jim vzali všechno ostatní a teď jim zrnko po zrnku berou i pláž.

Autobus 22 přešel kanál z Arles do Bouc a dál stoupal po třídě Maurice Thoreze. Leyliny myšlenky se toulaly v rytmu nákladního člunu. Tenhle kanál jí vždycky připomínal trhající se šev látky a město Port-de-Bouc konec pevniny, která se zvolna svažuje k moři a od zbytku kontinentu ji dnes odděluje jen záliv široký dvacet metrů. Zítra ji oddělí oceán.

Je to hloupé, přesvědčila Leyli samu sebe, zatímco autobus dojel k odklonové trase; čtyři proudy silnice RN568 a nepřetržitý tok vozidel na ní izolovaly Port-de-Bouc od zbytku světa lépe než nevinný kanál se zalesněnými břehy, po němž se vleklo několik líných nákladních člunů. Ještě nebylo 7 hodin. Teprve se rozbřeslo, den zatím pootevřel jen jedno tmavé oko. Bledé reflektory vozů vrhaly oknem autobusu světlo na Leylin obličej. Pro jednu si Leyli připadala hezká. Také si

dneska dala záležet na úpravě svého zevnějšku. Vstala před hodinou, splekla si vlasy do copánků společně s barevnými korálky, jako to dělala její matka Marème v Ségou u řeky v letních měsících, kdy slunce všechno spalovalo; v měsících, kdy si Leyli slunce neužívala.

Chtěla být přitažlivá. Bylo to důležité. Patrice, tedy pan Pellegrin, úředník, který měl na starosti její případ ve FOS-IMMO, kde se přidělovaly byty, nebyl necitelný k jejím barvám. K jejímu úsměvu. K její radosti ze života. K jejím africkým kořenům. K její míšenecké rodině.

Autobus 22 jel po avenue Groupe-Manouchian, kolem sídliště Agache.

Její rodina. Leyli si zvedla sluneční brýle a pomalu si rozložila na kolena fotografie. Vybrala je velmi pečlivě: Tidiane, Alpha, Bamby. Také tu měla záběry bytu. Je Patrice ženatý? Má děti? Dá se ovlivnit? A pokud ano, dokáže něco prosadit?

Blížila se. Autobus 22 projížděl obchodním centrem a proplétal se mezi obrovskými budovami Carrefouru, Quicku, Starbucksu. Od její poslední návštěvy na bytovém úřadě uplynulo několik měsíců a za tu dobu tady vyrostla desítka nových vývěsních štítů. Spousta totožných plechových kostek, a přesto na první pohled identifikovatelných: bílé rohy Buffalo Grillu, pomerančový květ Jardilandu, střecha ve tvaru pyramidy Red Corneru. Z kovové a skleněné fasády multiplexu na ni zíral obrovský Johnny Depp jako Jack Sparrow; jeho odraz ve skle v ní na okamžik vzbudil dojem, že Johnny má stejné copánky s korálky jako ona.

Všechno tady se podobalo všemu, co je jinde.

Autobus sjížděl ke kanálu Caronte mezi dvěma moři, Středozemním a jezerem Berre, potom se pustil do ulice Urdu-Milou, kde sídlil bytový úřad FOS-IMMO. Leyli se naposledy prohlédla v zrcadle okna. Nesmělé denní světlo postupně smazávalo její odraz ve skle. Musí přesvědčit Patrice Pellegrina

na, že ona není jako místa bez duše, která jsou všude a nikde. Ona je odtud i odtamtud.

Musí přesvědčit Patrice, že je jedinečná, že je stejně prostá jako tohle. Ostatně čím víc na to myslela, tím méně si byla jistá, že chlápek z bytáku se jmenuje Patrice.

2

6 hodin 49 minut

Bamby stála proti Françoisovi.

Obratná hra zrcadel v Šeherezádině pokoji v Red Corneru násobila úhly pohledu, jako by ji filmovala desítka kamer a promítala její obraz na stěny, na strop, záběry byly zezadu, zpředu, kamera zabírala i ve zdvihu.

François nikdy neviděl tak krásnou dívku.

Aspoň ne za posledních dvacet let. Určitě ne od té doby, kdy přestal jezdit po světě a nemohl si dopřávat za pár dolarů thajské nebo nigerijské prostitutky, z nichž by se klidně mohly stát Miss Universe, kdyby je životní náhoda přivedla na svět na druhé straně chodníku. Neviděl tak krásnou holku od chvíle, kdy se usadil se Solène, s Hugem a Mélanie, nechal si postavit domek v Aubagne, vázal si každé ráno kravatu a odcházel do společnosti Vogelzug, kde pracoval jako účetní; na služební cesty do ciziny jezdil jen jednou dvakrát do roka. Nikdy dál než do Maroka nebo Tuniska.

François v duchu počítal měsíce: naposledy podvedl Solène před rokem. Aniž si to uvědomil, stal se z něj věrný manžel. Ve Vogelzugu, mezi dívkami zanícenými pro práci s nelegálními migranty, měl zřídka příležitost vidět lehké sexy krásky, které stavěly na odiv své křivky a vystavovaly prsa.

A už vůbec se jich nemohl dotýkat.

Dívka, která se před ním kroutila, se jmenovala Bamby. Fulbské křestní jméno. Bylo jí čtyřiaadvacet, měla tělo africké princezny a psala doktorskou práci z antropologie o migračních vlnách. Potkal se s ní náhodou. Patřil mezi padesát odborníků zabývajících se regulací počtu imigrantů, což tvořilo základ její badatelské práce. Padesát hodin rozhovorů, které si natáčela na diktafon..., byly to vlastně jeho hodinové monology s výjimkou několika zásahů z její strany a odehrávaly se v kancelářích Vogelzugu.

Bamby podle všeho nadchla jeho životní cesta a duševní proměna od bezstarostného období, kdy jezdil po světě bez zavazadel, až po věk zkušeností, zralosti, úspěchu a přitažlivosti. Poslala mu svoji práci mailem, aby si ji přečetl, a čtrnáct dní nato se zase setkali, byl to rozumný večer, kdy si jen povídali, tentokrát bez diktafonu, ale před odchodem si dopřáli dlouhé objetí. *Zavolejte mi, když budete chtít...*

Omamující doktorandka mu opravdu zavolala. Byla zavalená prací. Doktorská práce, prezentace pro fakultu, neměla čas na přítele, takže využijme okamžiku.

To mu vyhovovalo: François sdílel stejnou filozofii.

Využijme okamžiku.

Schůzka tady, v nedalekém Red Corneru.

Sotva vešli do pokoje, lehl si François na postel, předstíraje náhlou únavu, kterou přičítal třem skleničkám vodky, co vypil dole v baru. Využít okamžiku? Kráska se nechala dobývat pěkných pár hodin.

Bamby si k němu přiklekla bez falešného studu, ale s odzbrojující něhou. Jenom ho hladila mezi šíjí a krkem, kde začíná růst vlasy. Měla na sobě volný, přepásaný hábit afrických žen sluneční barvy, padající až ke kotníkům, ale odhalující prsa a hnědá ramena. Drobný stříbrný přívěsek se ztrácel pod gumou zlaté látky.

„To je pták?“

„Sova. Chcete ji vidět?“

Hezká doktorandka pomalu spustila africkou látku jako oponu, tkanina se na zlomek vteřiny zastavila na křivkách řader a pak jí spadla až k pasu. Náhle.

Pod ní nic neměla...

Vylouplo se její poprsí, nádherné, skoro neskutečné; v údolí se chvěla sovička.

Sluneční róba jí teď plandala kolem boků, laskala jí pupík, držela na bedrech. Bamby se zase zvedla, prstem přejížděla Françoisovi po krku, zastavila se u prvního knoflíčku košile a jela níž, až k poklopce jeho džín. Ta holka ho hodlá úplně zjančit!

Určitě bude o něco mladší než jeho dcera. Nepohoršovalo ho to. François věděl, že je dosud přitažlivý, prošedivělý, že vzbuzuje pocit bezpečí. Také věděl, jaké kouzlo mají peníze.

Hrají v tom nějakou roli peníze?

Bamby se vlnila. Usmívala se. Hrála si, byla jako motýl, který může každou chvíli odletět. François se nutil myslet na něco jiného, aby se uklidnil, aby se na ni nevrhl příliš rychle, aby se přizpůsobil jejímu tempu. Vzala by si Bamby peníze? Ne, samozřejmě že ne. Jednodušší bude, když se s ní zase sejde. Občas. Bude s ní zacházet jako s princeznou. Dárek. Restaurace. Krásnější hotel než tenhle Red Corner na předměstí. Zbožňoval holky, které mají dvě obrovské přednosti: jsou krásné a inteligentní. Všiml si, že navzdory svým přednostem jsou mnohem milejší než ostatní. Vzbuzují totiž tolik žárlivosti, že se snaží být hodné a dobré přítelkyně, aby je nakonec neukamenovali. Naučí se skromnosti, je to jejich způsob přežití.

Jsou to andělé, jichž se může dotknout jenom málo mužů.

*Má příjemný hlas, rád mluví. Hlavně se rád poslouchá.
Jeho žena se jmenuje Solène. A má roční dcerku. Mélanie.
Pod levou bradavkou má jizvičku jako čárku mezi slovy.*

Françoisovo vzrušení vylétlo do vesmírných výšin, když se Bamby přiblížila, vsunula mu prsty pod košili, rozepnula dva knoflíky a zastavila se na jeho bradavkách. Dlouho ho hladila a pak mu poprvé dovolila, aby jí položil ruce na řadra, jen na několik vteřin, potom hned ucukla, jako by ji jeho dotyk spálil.

Nebo jako by si ještě chtěla hrát, vysvětlil si to v duchu François. Bamby se na něj vyzývavě podívala a s dobře vypočítanou pomalostí se k němu obrátila zády.

„Jdu pro vodu.“

Françoisovy ruce najednou osiřely, zato oči měly na čem se pást. Trpělivost, příkazoval si mlčky, je tady dost pastvy pro všechny smysly. Teď byl na řadě zrak. Když Bamby kráčela do pokoje, smyslně spustila svoji sluneční róbu k nohám.

Pod ní nic neměla.

Ani nahoře, ani dole.

Vzdálila se, přešla k oknu s vitrážemi a vydala svoji kůži všanc kaskádě barev. O chvíličku později se Bamby vracela se sklenicí vody v ruce a nabídla Françoisovi frontální pohled, který mu vzal dech.

„Líbí se vám to?“ šeptla Bamby neviňoučce.

François se zvedl na polštáři. V tom spočíval jeho tajný fígl v zacházení se ženami. Nikdy si nehrál na dobyvatele. A ještě méně ve chvíli, kdy s jistotou věděl, že má vyhráno.

Podíval se na ni zbožňujícím pohledem, jako by dostal dárek, po němž toužil, a teď předstíral, že si ho nezaslouží.

„Jsi krásná, jsi tak krásná, vlašťovičko moje, co to vyvádíš se starcem jako já?“

„Mlčte, Françoisi.“

Bamby se k němu blížila. Byla nahá, měla jen šátek kolem hlavy. Když se setkali poprvé, ten šátek Françoise mátl, neldil se zbytkem osobnosti svobodomyslné studentky. Ještě to přispívalo k její dvojznačnosti. Bamby utopila otázku ve výbuchu smíchu.

„Nepřipadám vám takhle hezčí?“

Samozřejmě že měla tahle rozněcovatelka vášně pravdu. Šátek zdůrazňoval ovál jejího obličej, vrhal stín na její kulaté tváře, byl jako rám, co přitáhne pohled k výtvarnému dílu. Upozornil na její oči podlouhlé jako listy olivovníku, jako dvě nalakované bárky, unášející mezi řasami z rákosí v temnotě maskary dvě černé perly s medovými odlesky.

Místnost se koupala v kořeněné vůni. Z diskrétně tichých amplionů se linula nepřetržitá orientální melodie. François zneklidněl. Že by tady byly kamery?

Bamby pomalu pohupovala boky v rytmu hudby a vzbuzovala ve Françoisovi jistotu, že bude smět rozvibrovat tohle nahé tělo, až ona bude chtít. Že se z ní stane pouhý nástroj v jeho rukách, nástroj virtuózní, na nějž směji hrát pouze výjimeční umělci.

„Milujete mě, protože jsem krásná.“

Bamby měla skoro dětský hlas. Nikoli chraptivý a hluboký jako zpěvačky gospelů.

„Víc toho o tobě nevím.“

„Tak zavřete oči.“

François je nechával doširoka otevřeně.

Bamby si pomalu sundala šátek z vlasů. Byly dlouhé, černé, spletené do copů.

„Chci, abyste mě miloval se zavřenýma očima.“

Dívka skočila na postel. Jedním rázem překročila ostýchavou vzdálenost, stehny objala Françoise kolem trupu, řadra zvedla k jeho očím, své pohlaví přiblížila několik centimetrů od jeho rašících vousů.

Bambina pleť vydechovala wusulan, kadidlo, jímž si malijské ženy voní šaty a vlasy, napouštějí si jím kůži, aby omámily milence.

„Chci, abyste mě miloval po hmatu.“

Tak dobrá, François přistoupil na její hru. Nebude to poprvé, co se bude milovat se zavázanýma očima. Stávalo se

mu to často se Solène, na začátku. Pak už ne. Právě proto tady je, jenom pro tohle. Zavřel oči. Bamby mu uvázala šátek kolem očí, zatímco François se neobratně poslepu pokoušel dosáhnout jazykem na její dvorce, potěžkat její prsa v dlani.

„Buďte rozumný, pane člene správní rady,“ pronesla Bamby svým neodolatelným holčičím hlasem.

Její jemná ruka mu sevřela zápěstí, jako když vzdálíme chlapcovy prsty od bonboniéry.

Cvak.

François nejprve nechápal. Jeho první reflex byl, že si sundá pásku, která mu kryla oči. Nešlo to, nejdřív mu připoutala jedno zápěstí, pak druhé. Ve zlomku vteřiny pochopil, že Bamby ho poté, co mu zakryla oči, připoutala. Vyvodil z toho, že měla pouta přichystaná, připevněná k zábradlí v hlavách postele.

Tahle holka všechno připravila. Kruci... co mu chce?

„Buďte rozumný, můj dobrodruhu,“ pokračovala Bamby. „Hra teprve začíná.“

Sní o tom, že bude žít v domě nad Marseille, v Aubagne. Vyhlédl si jedno místo u parku de la Coueste.

Rád říká ženám motýlku, vlaštovičko, vážko.

Zbožňuje wusulan, odmítá dotknout se mě, pokud jím moje tělo není napuštěné.

Je náročný, někdy násilný.

François se uklidnil, když mu Bamby rozepnula celou košili, lehce se dotkla jeho hrudníku svým tělem a zaplavila ho svou vůní. Je to jenom hra. A ještě vzrušivější!

Co by po něm mohla chtít? To by rád věděl! Má u sebe pouhých 200 eur. Chce ho vydírat? Ať to klidně zkusí! Teď, když jsou Mélanie a Hugo dospělí, by měl aspoň záminku, proč opustit Solène. Už se skoro upokojil a užíval si, že je vy-

dán na milost nádherné dívce. V devětačtyřiceti letech už se nikdy nevydával do nebezpečí, dosáhl báječného, bezpečného bodu rovnováhy..., když vtom ucítil bolest v paži.

Bodnutí! A do žíly. Ta mrcha mu něco píchla do krve!

François zpanikařil, zatahal za pouta, chtěl dokonce křičet, i když věděl, že tyhle pitomé místnosti mají protihlukovou izolaci, aby si tu milenci mohli po libosti užívat a neporovnávat intenzitu svých prožitků se sousedy ve vedlejších pokojích. Ale pak si uvědomil, že mu Bamby nic nepíchla. Ta holka mu vzala krev!

„Nebude to trvat dlouho,“ zašeptal dívčin klidný hlas. „Jenom chvilíčku.“

François čekal. Celou věčnost.

„Bamby?“

Už mu nikdo neodpovídal. Zdálo se mu, že slyší něčí pláč.

„Bamby?“

Začínal ztrácet pojem o čase. Jak dlouho už je v tomhle pokoji? A je v tom pokoji sám? Tentokrát už musí křičet, volat o pomoc, co se dá dělat, jestli ho tu takhle najdou. Tak holt bude ostuda. Co se dá dělat, bude muset vysvětlovat. Co se dá dělat, jestli se zhroutí Solènin malý klidný svět. Co se dá dělat, jestli se Mélanie dozví, že tatínek spal s dívkou jejího věku. S dívkou, o níž vlastně vůbec nic nevěděl. Možná s ním od počátku manipulovala s tou povídkou o doktorátu a panělovou diskusí odborníků. Když o tom tak uvažuje, ta holka je až moc sexy na to, aby dělala doktorát...

Už chtěl křičet, když ucítil vedle sebe něčí přítomnost.

Snažil se soustředit, rozpoznat Bambinu vůni wusulanu, ale kořeněné výpary v tomhle pitomém pokoji Šeherezáda všechno překrývaly; snažil se zaslechnout zvuk jejích kroků, dech, zachrastění přívěsku na nahé pleti, ale nekonečná nepřetržitá africká hudba linoucí se z reproduktorů všechno přehlušila.

„Bamby?“

François už pocítil pouze nevýraznou bolest na zápěstí, bylo to jako škrábnutí, méně bolestivé, než když se řízne při holení. Pochopil, až když ucítil, jak mu po pravé paži stéká teplá tekutina.

S obratností holiče mu přerázla žíly na zápěstí.

3

8 hodin 30 minut

Židle seřazené v dlouhé chodbě přede dveřmi kanceláří připomínaly Leyli nekonečné čekání při rodičovských schůzkách ve škole a pak v collège. Často na ně přicházela poslední, překládala schůzky na pozdější dobu, už tam pak čekala sama víc než hodinu, než ji potom za dvě minuty vyexpedoval profesor angličtiny nebo matematiky, který spěchal, aby už byl doma. Bamby, Alpha, u obou se to opakovalo. Sama v chodbě jako dnes ráno.

Kanceláře bytového úřadu FOS-IMMO se otevíraly až za půl hodiny, ale dovolili jí vstoupit a počkat uvnitř, nekladli jí žádné otázky. Černé ženy jsou v prosklených kancelářích obchodní čtvrti ráno před devátou a večer po osmnácté hodině zaměnitelné. Leyli šlo o to, aby tady byla první. Seděla na židli a bylo sotva půl deváté, když uviděla za dveřmi výtahu Patrice Pellegrina.

„Paní Maalová?“

Úředník kráčel chodbou ke své kanceláři s překvapeným výrazem, jako by tudy šel poprvé.

„Paní Maalová? Ale já začínám úřadovat až za třicet minut!“

Leylin pohled mu naznačil, že to nevadí, že má spoustu času, že se jí nemusí omlouvat.

Patrice Pellegrin přesto vykoktal:

„No, omlouvám se, jsem tu hned, jdu si jenom pro kafe.“
Leyli k němu vyslala svůj nejkrásnější úsměv.

„Přinesl byste mi croissanty?“

Pellegrin se vrátil za deset minut s podnosem, na němž byly dvě lahve džusu, dvě espresa, sáček croissantů, košíček s čerstvým chlebem, máslem a zavařeninou.

„Když už jste tady, pojdte dál. Posnídáte se mnou.“

Leylin úsměv, teplé barvy její africké tuniky a čůpky s korálky zjevně splnily svůj účel. Neodvážila se říct Patriceovi, že vypije za den litry čaje, ale nikdy kávu, drzost byla zbraň, s níž se muselo zacházet velmi opatrně.

Namočila si croissant v černé tekutině a doufala, že sladká chuť trochu vsákne nedobrý tekutý obsah. Z velké prosklené stěny kanceláře mohli obdivovat výjimečný pohled na Port-de-Bouc, na vysoké budovy natlačené na skoroostrově, obchodní centra je spojovala s pevninou, chapadla hrází plovoucí po moři. Pouliční svítelníky zhasínaly, semaforey blikaly, okna bytů se rozsvěcovala.

„Ráda vstávám dřív než ostatní,“ zamumlala Leyli. „Když jsem přijela do Francie, uklízela jsem celé noci v horních patrech věžáku CMA CGM ve čtvrti Euroméditerranée. Měla jsem dojem, že hlídám město, vidím, jak se probouzí, jak se rozsvěcují první okna, sledovala jsem první chodce, první automobily, první autobusy, všechno se probouzelo k životu, a když byli všichni vzhůru, já jsem si šla lehnout.“

Pellegrin chvíli zasněně hleděl na panorama.

„Já bydlím v přízemním domku na druhé straně, směrem k Martigues. Vidím jenom túji, která roste u domu.“

„Aspoň máte zahradu.“

„Ano... A abych si ji užil, vyjíždím brzy ráno, ještě než bude v Marseille všechno ucpané. Přijíždím do práce dřív a pracuju na spisech.“

„Pokud vás nevyruší nějaká žadatelka.“

„Která mi dělá společnost!“

Patrice Pellegrin byl čtyřicátník žijící spořádaným životem ženatého muže. Byl to typ chlapa, kterého si dívka vyhlédne a určitě ho nepustí, nechá si od něj udělat jedno nebo dvě děti, aby si ho navždycky pojistila. Muž, který určitě nemluví s nějakou ženou vlídně jen proto, aby ji svedl.

„Já bydlím tamhle,“ poznamenala Leyli a ukázala na osm bílých věžáků ve čtvrti Aigues Douces, seřazených tváří ke Středozevnímu moři. Vypadaly jako cukrové kostky domina.

„Já vím,“ odvětil úředník.

Několik minut ještě rozprávěli a dojídali snídani, potom se Pellegrin posadil za psací stůl. Vytáhl desky se spisem a vyzval Leyli, aby se posadila na druhou stranu. Odděloval je od sebe ohavný stůl ze světlé lakované borovice. Chvilé oddechu skončila.

„Co pro vás můžu udělat, paní Maalová?“

Leyli s sebou rovněž přinesla desky. Rozložila před úředníkem bytového úřadu sérii fotografií svého bytu a doprovázela své gesto komentářem.

„Nic nového vám neřeknu, pane Pellegrine, znáte stejně jako já ty krcálky ve věžácích, jsou jeden jako druhý: pětadvacet metrů čtverečních, kuchyňka, ložnice. Jak se tam máme vměstnat čtyři?“

Strčila Pellegrinovi pod nos fotografii své pohovky, kterou každý večer rozkládala, dětský pokoj, kde spali Bamby, Alpha a Tidiane. Věci roztroušené nebo srovnané do hromad, šaty, sešity, knihy, hračky. Leyli věnovala celé hodiny aranžování fotografií, které vypadaly naimprovizované, aby z nich Patrice Pellegrin nabyl dojmu, jak stísněné to u nich je a že je jejich situace je naprosto urgentní. Fotky měly ovšem současně působit tak, že ona je dobrá matka, má všude pořádek, věci do školy srovnané, šaty pečlivě složené, všude dokonalá čistota. Jejich jediným problémem je nedostatek místa.

Patrice to zjevně zasáhlo.

Slunce za prosklenou stěnou se náhle přehouplo přes vysokou siluetu vlnité střechy obchodního multiplexu a zaplavilo místnost paprsky jako sluneční hodiny, které oznamují, že kanceláře už jsou otevřené. Leyli skoro instinktivně vytáhla z kabelky černé brýle. Brýle ve tvaru sovy, dvě kulatá skla spojená oranžovým zobanem, nahoře se dvěma malými, růžovými špičatými oušky. Úředníka brýle pobavily.

„Vadí vám slunce?“

Nečekal na doplňující vysvětlení a šel zatáhnout žaluzie. Leyli to ocenila. Měla doma rozsáhlou sbírku brýlí, ne drahých, dala maximálně pět eur za jednu. Když je měla na nose v mírném slunci, často vzbuzovala u lidí rozpačité reakce. Agresivní jedinci ji považovali za ženu, která schválně budí pozornost výstředním zjevem, ti depresivní si mysleli, že je nešťastná. Leyli jim to nezazlívala. Kdo by tušil pravdu?

Pellegrin v tom podle všeho viděl jenom zábavnou extravaganci. Jakmile se psací stůl ponořil do polostínu, zvedla Leyli své tmavé brýle.

„Chápu, paní Maalová. Ale... (Očima utkvěl na vysokém štosu různobarevných desek, šlo bez výjimky o žádosti o byt s nižším nájemným.) Ale mám tu stovky rodin, které čekají na byt stejně jako vy.“

„Našla jsem si práci,“ poznamenala Leyli.

Patrice Pellegrin vypadal upřímně potěšeně.

„Mám smlouvu na dobu neurčitou v hotelu Ibis v Port-de-Bouc,“ upřesnila. „Úklid pokojů a jídelny, všechno, co miluju. Začínám dneska odpoledne. Když mi přidělíte větší byt, budu ho moct platit. Mám pracovní smlouvu, chcete ji vidět?“

Podala mu papír, Pellegrin si za několik vteřin pořídil fotokopii a vrátil doklad Leyli.

„Nejsem si jistý, že to stačí, paní Maalová. Je to dobrý bod, ale... (Znovu upřel pohled na hromadu desek.) Já... pošlu vám mail, jakmile zjistím něco nového.“

„To už jste mi říkal minule. A pořád čekám!“

„Já vím... ehm... jak velký byt vám vyhovoval?“

„Aspoň padesát metrů čtverečních...“

Všechno si napsal. Bez mrknutí.

„V Aigues Douces?“

„Nebo jinde, je mi to jedno, jen když tam bude víc místa.“

Pellegrin si stále dělal poznámky. Leyli netušila, jestli úředník považuje její žádost za splnitelnou. Připadal jí jako tatínek, který si vážně zapisuje seznam dárků k Vánocům, co požaduje jeho ratolest. Pellegrin konečně zvedl oči.

„Není to v Aigues Douces moc nebezpečné?“

„Je tam pláž a moře. Proto vydržíme všechno ostatní.“

„Chápu.“

Zdálo se, že je Patrice upřímně dojatý. Odpustil si další pohled ke štosu desek, už se z toho u něj stával tik. Možná tohle dělal každému žadateli a v těch pitomých deskách byly jenom bílé papíry.

Chápal to, chápal. Vypadal jako smolař Benjamin Maussène z *Lidožroutů z obchodáku*, kterého přeložili na bytůček. Leyli kroutila v prstech cůpky propletené korálky a ničila si je.

„Díky, jste moc laskavý, Patrici.“

„No... Jmenuju se Patrick. Ale to nevadí... Vy, Leyli, jste taky...“

Leyli ho nenechala dokončit větu.

„Jste laskavý, ale když se to tak vezme, radši bych padla na nějakého syčáka! Snažila bych se ho okouzlit stejně jako vás, ale on by se odvážil dát moje desky až nahoru, zatřásl by všemi tajemníky, přesvědčil by svého šéfa. Vy jste ale moc poctivý. Vlastně je smůla, že jsem potkala zrovna vás.“

Leyli doprovodila svoji tirádu odzbrojujícím úsměvem. Patrick Pellegrin zůstal bez hnutí s perem ve vzduchu, říkal si, jestli Leyli žertuje, potom se rozchechtal.

„Udělám maximum. Slibuju vám to.“

Patrick se tvářil aspoň stejně upřímně jako Patrice. Zvedl se a Leyli pochopila, že má udělat totéž. Krátce se zahleděl na soví brýle na žadatelčině čele.

„Ten šperk jste celá vy, paní Maalová. Přijdete před svítáním. Nesnášíte slunce. Jste noční pták?“

„Dlouho jsem byla.“

Všiml si, jak se jí oči zamžily závojem smutku. A zatímco Patrick Pellegrin vytahoval žaluzie, aby vpustil středomořské slunce do kanceláře, kde za chvíli přijme dlouhou řadu žadatelů, nasadila si Leyli na oči soví brýle a vyšla.

Patrick Pellegrin zavřel spis nadepsaný *Leyli Maalová* a chystal se ho položit na stoh nejméně stovky dalších desek, které komise projedná za tři dny, aby pak přidělila maximálně deset bytů, které jsou k dispozici. Chvilku zůstal stát se svěšenými pažemi.

Žádost Leyli Maalové nemá celé měsíce šanci na vyřízení, i když žena sehnala pravidelné zaměstnání! Přesto se Patrickovi nechtělo zařadit desky mezi ostatní. Nemůže přece připojit Leyli Maalovou ke stovkám jiných svobodných matek původem z Afriky, které dřou, aby vychovaly děti, našly střechu nad hlavou a práci, aby přežily měsíc!

Leyli Maalová je naprosto jedinečná.

Patrick se na okamžik zamyslel a sklopil oči ke svému prázdnému šálku a k Leylinu, v němž plavala beztvářá šedivá hmota s měkkými drobečky.

Leyli je nezařaditelná.

Pro začátek si Patrick položil otázku, jestli je Leyli Maalová krásná.

Ano, nepopíratelně. Je jiskřivá, energická, odzbrojuje svou fantazií, ale Patrick odhadoval za živými záblesky v jejích očích tíhu let naplněných karamboly, pod její duhovou tunikou tušil unavené tělo, které se už dávno neodhalilo před mužem.

Napadalo ho přitom něco? To ovšem nebylo na pořadu dne, Patricka znepokojovala jiná otázka. *Byla Leyli Maalová upřímná?*

Z okna se na ni díval, jak stojí několik minut na zastávce autobusu Urdy-Milou a čeká, potom nastoupí do autobusu číslo 22, nacpaného jako klec s kuřaty. Sledoval ji pohledem, dokud autobus nezmizel za rohem bulváru Maritime, a hlavu měl plnou zmatených pocitů. Znovu cítil nečekanou účast s touhle prostou a přirozenou ženou, lehce by se do ní dokonce zamiloval, a přesto byl přesvědčený, že mu Leyli neřekla pravdu.

Patrick se ještě chvíli koukal na kamiony jedoucí podél kanálu Caronte, pak konečně zavřel desky s nápisem *Maalová*. Desky, na něž do konce pracovní doby navrší ještě devadesát devět dalších žádostí.

4

9 hodin 1 minuta

Komisař Petar Velika se směsicí údivu a znechucení pozorně sledoval každý detail pokoje Šeherezáda. Na posteli ležící nahý muž, ztuhlý, studený, bez krve, jako by ho někdo vytesal z kamene stejně bílého, jako bylo ložní prádlo rudé, koberce s perskými motivy, na stěnách lesklé měňavé tapety. Očima utkvěl na mužových pažích připoutaných ke sloupku baldachýnu.

„Kristepane...“

Petar Velika viděl spoustu podobných naaranžovaných scén zločinu a ještě víc zločinů, které nikdo neinscenoval. V patnácti letech nechal polovinu své rodiny v Bjelovaru a utekl před Titem z Jugoslávie, v necelých dvaceti vstoupil do policejní školy

a za několik měsíců si vybudoval pověst chladného a tvrdého policajta. Po třiceti letech, z nichž většinu strávil sbíráním mrtvol po všech koutech marseilleské metropole, se na jeho pověsti nic nezměnilo.

„Trvalo to přes hodinu, než vykrvácel,“ upřesnil Julio vedle něj.

„Vážně?“

„Podle řezu na jeho zápěstích bych řekl, že ztratil tak padesát až šedesát mililitrů krve za minutu. Když to převedeme na hodinu, jsou to rychlé počty: tři tisíce šest set mililitrů, tedy skoro polovina celkového množství jeho krve, stačilo, aby mu orgány přestávaly jeden po druhém fungovat.“

Velika už poslouchal jen na půl ucha svého zástupce, jehož mu přilepili na paty. Hodného schopného triadvacetiletého kluka, který právě vyšel z policejní školy. Jen těžko chápal, proč asi chce brilantní mladík sloužit na tak mizerném místě, kterému šéfoval on, Velika. *Julio Flores*. Milý, zdvořilý, rychlý, chytrý policejní poručík, bylo skoro nemožné ho rozčítat a dokonce měl jistý smysl pro humor. Zkrátka ho svou dokonalostí dráždil!

Komisař Velika občas kývl hlavou ke svému poručíkovi, a přitom pozoroval další dva poldy, jak se činí v pokoji Šeherezáda. Iluze, že se kouzlem octl v jiné době, byla dokonalá: typ rituálního zločinu spáchaného v kalifově paláci, potrestání eunucha, který se dotkl vezírovy favoritky. Kořeněná vůně kadidla mu plnila chřípí. Nikoho nenapadlo vypnout orientální muziku, linoucí se z neviditelných reproduktorů. Policajtské holínky drtily vlněné koberce, lampy LumiLight zblízka osvětcovaly mělké dekorační porcelánové misky a fióly s arganovým olejem. Pokoj Šeherezáda nezůstal svému jménu nic dlužen, člověk měl pocit, že se octl v centru bagdádského súku. Obrátil se na Mehdiho a Ryana, kteří právě odbírali otisky prstů.

„Můžu otevřít okno?“

„Jo...“

Velika roztáhl záclony a rozevřel okenní křídla.

Kouzlo se náhle rozplynulo.

Okno vedlo do betonového dvorku s popelnicemi, exotickou hudbu přehlušil pokřik racků, hluk kamionů a autobusů, které nepřetržitě proudily po státní silnici. Obrátil hlavu a spočinul pohledem na vývěsních štítech sousedního obchodního centra: Starbucks, Carrefour, multiplex. Dredy Johnnyho Deppa se roztahovaly na plakátu pětikrát čtyři metry. Orientální vůně se rozplynuly ve výparech z kanálů. Žádné minarety naproti, jenom věžáky a přístavní sila. Kalifův palác byl jen kostka vlnitého plechu. Zázrak modernismu.

„Šéfe,“ zkusil to nesměle Julo za ním. „Je tu ředitel hotelu Serge Tisserant.“

Před komisařem stál čtyřicátník v kravatě, vypadal jako prodavač pohovek nebo kamen; hotový mluvící katalog.

„Jdete mi akorát do rány,“ utrousil Petar a přejel pohledem purpurové závěsy. „Vysvětlíte mi aspoň princip hotýlků Red Corner. Už několik let to tady pučí jako houby po dešti.“

Komisař se usmál, když si všiml, že za nimi stojí Julo a dělá si poznámky do obdélníkového, extratenkého tabletu, sotva většího než kapesní vydání knížky, hračky, která je schopná nahradit bloky papíru, co byl zvyklý všude trousit.

„Je to nový hotelový koncept,“ upřesnil ředitel.

„Vysvětlíte mi to.“

„Jde o franšizu, která se provozuje skoro po celém světě. V přízemí najde host bar, v poschodí jsou pokoje. Funguje to na principu samoobsluhy. Klient potřebuje pouze bankovní kartu, aby si otevřel dveře svého pokoje, je to stejně snadné, jako když platíte mýtné na dálnici. Faktura je klientům vystavována každou čtvrt hodinu, potom každou půl hodinu, pak každou hodinu. Částka se přičítá na účet na kartě při vašem odchodu stejně jako na parkovišti. V následujících minutách

přijde uklízečka, uklidí, vyčistí a pokoj je znovu k použití. Žádné rezervace, žádná jména, žádný poslíček. Je to klasický hotel, jak vidíte, komisaři, ale mnohem praktičtější.“

Petar znovu bloudil pohledem po orientální výzdobě místnosti.

„Mno... Výzdoba vašich pokojů opravdu nepřipomíná výzdobu v hotelech Formule 1.“

Tisserantův obličej vyjadřoval dokonale ovládanou profesionální hrdost.

„Red Corner je originální jinak! Pokoje jsou zařízeny tematicky. Stačil jste si to tady obejít? Máme tu pokoj Luxor, Tádž Mahal, Montmartre, Karavanseráj, Benátská republika...“

Ředitel měl patrně v úmyslu odrecitovat celý prospekt. Petar ho přerušil, Juló už všechny dokumenty určitě stáhl.

„Takže stejné pokoje najdou klienti ve všech hotelech Red Corner na světě?“

Pan Katalog se znovu nadechl.

„Přesně tak! Můžete cestovat, kam chcete, po celé planetě, a pořád budete ve stejném Red Corneru.“

Juló se nejspíš baví, řekl si v duchu Petar. Dokonce ho to možná zajímá. Třeba je to ideální pojetí pro mladé romantiky s mizernými příjmy. Jeho načančaná výzdoba z papírmáše vyváděla z míry. Proč tu není nějaký pokoj Vukovar, když už jsme u toho? V místnosti se stále pohybovali dva policajti. Ryan se pokoušel přerušit pouta, aby mohl osvobodit tělo.

„Jsou v pokojích kamery?“

„Žertujete?“ pronesl ředitel pohoršeně jako uražený řemeslník. „Všechny naše pokoje striktně zaručují anonymitu. Jsou soukromé, odhlučněné, intimní...“

Je zajímavé, jak tihle zaměstnanci dokážou říkat „my“ a „naše“, když je vedení za šest měsíců bez skrupulí vymění, pomyslel si Petar.

„A venku?“

„Tam máme tři kamery na parkovišti a jednu přede dveřmi, zabírají prostor celých čtyřiašest hodin.“

„O. K., ověříme si to... A prosím (zadíval se svému protějšku do očí), zastavte to podělané kvičení z *Tisíce a jedné noci*!“

„Pokusím se,“ vykoktal Tisserant. „Ehm... Hudební nálada je také řízená z ústředí.“

„Tak jo! Požádejte v Sydney, Honolulu nebo v Tokiu, ať to vypnou!“

* * *

Konečně hudba v místnosti utichla, mrtvolu odnesli, kořeněné vůně vyvanuly a většina policajtů se vytratila. Petar se opíral zadkem o okenní parapet, jediné místo v pokoji, kde se dalo sedět, s výjimkou matrace, přeměněné na houbu nasáklou krví. Komisař se obrátil na kolegu.

„Poslouchám tě, Julo, jsem si jistý, že už jsi prohledal desítky stránek, zavěsil se na všechny sociální sítě a určitě znáš dopodrobna totožnost toho chudáka.“

Poručík Flores se jenom usmál.

„Jasně, komisaři! Oběť se jmenuje François Valioni. Čtyřicet osm let. Ženatý. Dvě děti. Hugo a Mélanie. Bydlí v Aubagne, ulice de la Coueste.“

Petar si zapálil cigaretu a vyfoukl kouř směrem k obchodnímu centru.

„Jsi zatraceně rychlý, Julo. Rychlý a přesný. Nakonec ještě uvěřím, že tahle zkurvená mašina na data k něčemu je.“

Poručík se začervenal a vteřinu zaváhal.

„No... šéfe, hlavně jsem našel v saku oběti doklady.“

Petar se rozchechtal.

„Jsi pašák! Tak fajn, pokračuj. Co máš dál?“

„Jeden zvláštní detail. Všiml si toho Ryan: na pravé paži měl ten muž píchnutí, a ne ledajaké. Někdo mu... odebral krev!“

„Prosím?“

„Teda dokud ještě nějakou měl, samozřejmě. (Petar ocenil špetku černého humoru svého zástupce. Kontaktem s ním se ten chlapec pomalu uvolňuje.) Pravděpodobně mu vrah vzal krev, než mu podřezal žíly na zápěstí. Zařízením ze soupravy.“

Julo ukázal šéfovi průhledný sáček s jehlou, malou zku-mavkou a zakrvácenou vatovou tyčinkou.

„Stojí to patnáct eur, našli jsme to v popelnici. Za necelých šest minut s tím zjistíte krevní skupinu.“

Petar odhodil nedopalek z okna. Dole se u kontejnerů s odpadky z Red Corneru připojí k vyhozeným použitým prezer-vativům.

„Počkej, Julo, když to shrnu, tak ten François Valioni přijde dobrovolně do pokoje Šeherezáda, pravděpodobně v doprovodu svého vraha, nechá se připoutat k posteli, jeho vrah mu klidně vezme krev, počká na výsledek, podřeže mu žíly, načež vypadne a nechá za sebou mrtvolu zabitou halal?“

„Dá se to tak říct.“

„Kurva...“

Petar chvíli uvažoval, než ironicky pokračoval:

„Možná máme co do činění s chlápkem, co hledá dárce krve. JE to urgentní, otázka života nebo smrti. Testuje potenciálního dárce, a protože krev nevyhovuje, rozčílí se a zabije ho. Jakou skupinu má Valioni?“

„0+,“ odpověděl poručík Flores, „jako víc než třetina francouzské populace. Nebo jde o remake *Twilight*.“

Petar udiveně zakroutil očima.

„No přece ten příběh o upírech,“ upřesnil Julo.

„Jo tak. A to nemůžeš říct *Drákula* jako všichni? Dobrá, začneme tím, že si prohlédneme záznamy z venkovních kamer. François Valioni vstoupil do tohohle pokoje určitě s hol-kou. Nějak se mi nezdá, že by se sem slušný otec od rodiny odvážil s chlapečkem.“

Julo Flores pořád stál před svým šéfem. Vytáhl další dva průhledné sáčky.

„Tohle jsme taky našli ve Valioniho kapsách.“

Petar se sklonil, aby si prohlédl obsah důkazního materiálu. Nejdřív uviděl červený plastový perforovaný náramek, jaké se dávají na zápěstí hostům hotelů *all inclusive*, potom se zdržel u druhého sáčku, který obsahoval... šest lastur. Šest skoro stejných oválných, bílých a lesklých ulit dlouhých tři centimetry, ve středu přerušených jemným krajkovým otvorem.

„Nikdy jsem takovéhle lastury na zdejších plážích neviděl!“ poznamenal komisař zamyšleně. „Tajemství číslo 2. Kde asi náš statečný François tyhle věcičky sebral?“

„Třeba na služební cestě, šéfe.“

„Našel jsi taky jeho diář?“

„Ne, ale v peněžence měl navštívenky. François Valioni řídí finanční útvar asociace, která pomáhá uprchlíkům. Vogelzug.“ Lhostejný postoj Petara Veliky vystřídal skutečný zájem.

„Vogelzug? Jsi si jistý?“

„Můžu vám ukázat jeho služební průkaz a jeho fotku na něm a...“

„Jo, jo, to je dobré... (Zvědavost Petara Veliky se změnila na neklidnou aktivitu.) Dej mi dvě vteřiny, musím si něco promyslet... Hele, skoč mi vedle do Starbucksu pro kafe.“

Poručíka Julia Florese nejdřív ta žádost překvapila, zaváhal, pak pochopil, že jeho nadřízený nežertuje, a opustil místnost.

Jakmile se jeho kolega dostatečně vzdálil, ověřil si Petar Velika, že je tu opravdu sám, a vytáhl telefon.

Ruka se mu lehce třásla.

Vogelzug.

To nemůže být prostá shoda okolností.

Znovu pozoroval činžáky, přístav, průmyslovou zónu a na druhé straně blízký přístav pro rekreační lodě. Směsice čiré bídy a balíků peněz.

Průšvihy se teprve začínají valit.

5

10 hodin 1 minuta

„Můžeme si vzít ještě kolu, dědo?“

Jourdain Blanc-Martin kývl. Přece nebude vnoučatům cokoliv odpírat, ještě když mají navíc narozeniny. Držel se na verandě stranou od hrajících si dětí a v ruce svíral šálek s espresem.

Všechno jde nakonec dobře.

Jen nerad si to přiznával, ale trochu se obával, jak dopadne oslava narozenin Adama a Nathana, dvojčat svého syna Geofreye, jehož manželka odjela na dva týdny na Kubu. Navíc se mělo za tři dny konat sympozium Frontexu v kongresovém paláci v Marseille. Přes tisíc účastníků. Čtyřicet tři zúčastněných zemí. Hlavy států, šéfové podniků... Jako by ho veškerá energie vynaložená na migranty už moc nezajímala. Bezpochyby je načas, aby definitivně předal kormidlo nejstaršímu ze svých tří synů Geoffreyovi, sám si sedl do zahradního křesla a díval se, jak zapadá slunce nad Port-de-Bouc. A vychutnával si kafe, které mu nepřinese sekretářka. A slyšel smích vnoučat jinak než z reproduktorů v taxíku.

Narozeniny probíhaly hladce, ale nutno říct, že na nich nešetřil. Pět animátorů na čtrnáct dětí. Výhradně kamarádů ze školy Montessori les Oliviers. Jejich rodiče rozhodně neměli hluboko do kapsy, ale přesto je ohromil, když je přijal u bazény v pátém patře své vily Lavéra, s výhledem na záliv Fos, na Port-Saint-Louis-du-Rhône, na hranice Camargue, až k plážím výběžku Carro. *Přijďte s prázdnýma rukama*, stálo na pozvánce, *žádné dárky, jen plavky s sebou*.

Fontány s limonádou, pyramidy bonbonů, déšť konfet. Orgie pro nejmenší.

Z Jourdainovy pravé kapsy zaznělo houslové *Adagio* od Samuela Barbera: zvonění mobilu. Nezvedl ho. Teď ne. Udivo-

vala ho vynalézavost animátorů. Jeden hoch představoval Petera Pana, jedna docela roztomilá dívka vílu Zvoněnku, další dívka Indiánku a všechny děti se převlékly za piráty. Uprostřed bazénu byl ukotvený velký nafukovací ostrov chráněný asi deseti plastovými krokodýly. Děti veslovaly na matracích mezi neškodnými plazími obry, aby se dostaly na ostrov a mohly si nasbírat čokoládové mince ve zlatém staniolu, jichž tam bylo plno. Zjevně se jim to nesmírně líbilo.

Jourdain se chvíli přestal zajímat o drobotinu a užíval si panoramatického výhledu z verandy. Úplně na jihu se zvedaly činžáky ZUS, problémové městské zóny v Aigues Douces, čtvrti, v níž vyrůstal. Několik stovek metrů písečného nánosu pod ní se rozkládal přístav Renaissance, jemuž vévodila jeho vila. Nedostižný výhled na jeho jachtu *Escaillon* a na *Maribor*, menší a ženštější jachtu jeho snachy.

Několik stovek metrů, a přesto jsou to dva naprosto odlišné světy. Hermeticky uzavřené jeden před druhým. Jourdainovi trvalo padesát let, než přešel z jednoho do druhého. Byl nesmírně hrdý, že si dokázal nadělat jmění necelý kilometr od činžáku, kde se narodil, že vystoupal po všech kariérních žebříčcích a nevystěhoval se, že se může dívat z výšky na paneláky, jejichž stín drtil jeho dětství. Jako když si bývalý vězeň koupí dům vedle věznice, kde si odpykával trest, aby si mohl lépe vychutnat svobodu.

„Můžu si ještě vzít kolu, dědo?“

„Kolik chceš, drahoušku.“

Nathan už pil čtvrtý kelímek. Už se nepodobal svému bratru dvojčeti. Za rok ztloustl o kilo. Aspoň bylo snadné je rozeznat, i když Geoffrey si stále syny pletl. Geoffrey létal po světě sem tam pro Vogelzug, domů se vracel jen jednou za tři neděle, aby objal syny a vyspal se s manželkou, krásnou Slovinkou Ivanou, kterou mnohem víc než hračky jejích dětí zajímaly vlastní hračky: luxusní jachtička a Jaguár F-Type. Nakonec jeho pitomému synovi určitě nasadí parohy. Evi-

dentně je přesvědčená, že on sám se příliš nežinýruje v těch Hiltonech a Sofitelech po celé planetě.

Když Jourdain v roce 1975 vytvořil svoji společnost, bylo na zeměkouli sotva padesát milionů osob, které odešly ze své vlasti kvůli práci, nebo utíkaly před válkou či před bídou.

V roce 2000 počet převýšil sto padesát milionů a křivka se neustále exponenciálně šplhala nahoru. Jaká surovina, jaká energie, jaké přírodní bohatství se může pyšnit tak pravidelným nárůstem během padesáti let? Doufal, že ten hodný malý Geoffrey, na jehož ramenou spočívá odpovědnost za společnost, má jiné věci na práci než pálit za prostitutkami.

Barberovo *Adagio* bylo neodbytné. Jourdain zamířil k terase, aby přijal hovor a také aby se vzdálil od dětského řevu, který už mu začínal lézt na nervy. Peter Pan a víla Zvoněnka nezvládali ta šestiletá monstra déle než dvacet minut při lovu vodního pokladu. Hodné dětičky, zvyklé na výchovné metody Montessori, si vzaly svoji roli k srdci a pobíjely se šavlemi z měkké umělé hmoty, házely do vody jahůdky ze žele tagada, připomínající kapky krve, a špejlemi z bonbonů harpunovaly nevinné krokodýly, nebo lovily čokoládové mince ve staniolu na ostrově.

Jourdain znovu zavřel okno na verandě za sebou a přečetl si jméno na displeji telefonu.

Petar Velika.

Co to má...

„Blanc-Martin?“

„Osobně.“

„Tady Velika. Dobře vím, že nemáte rád, když vám volám na osobní telefon, ale...“

„Ale?“

Jourdain se zahleděl do dálky na jehlu skoroostrova vybíhajícího do moře až na konci hráze, proti pevnosti Bouc, která uzavírala rejdu.

„Máme na krku mrtvolu. Nebudete z toho mít radost. Jde o muže na vysokém postu ve vaší společnosti. François Valioni.“

Jourdain si sedl na lehátko z týkového dřeva, které se mu pod zadkem málem převrátilo. Pokřik racků se mísil s dětským křikem, tlumeným skleněnými dveřmi.

„Pokračujte.“

„Je to vražda. Dneska ráno jsme Valioniho našli. Zavázané oči. Pouta. Přerezané žíly. V jednom pokoji v Red Corneru.“

Jourdain instinktivně otočil hlavu k obchodnímu centru v Port-de-Bouc, i když na něj z terasy nemohl dohlédnout. Utratil desítky tisíc eur na znovuzalesnění okolí, aby se severní výhled z jeho vily omezil na přímořské borovice lemující kanál Arles v Bouc.

„Máte stopu?“ zeptal se.

„Víc než to. Právě mi přinesli filmy z bezpečnostní kamery.“

Petar Velika na druhém konci telefonu přimhouřil oči, aby dobře viděl na pixely obrázku: šátek maskoval hlavní část obličeje dívky, která se podívala do kamery přede dveřmi Red Corneru a okamžitě se odvrátila, jako by jim chtěla poskytnout znepokojivou, leč nedostatečnou stopu.

Přesto Blanc-Martinovi přisvědčil:

„Jasně vidíme Valioniho, jak vstupuje dovnitř s dívkou. S velmi krásnou dívkou.“

Jourdain popošel ještě kousek dál, ověřil si, že se v jeho blízkosti nikdo nevyskytuje, že se žádný pirátský kapitán, nikdo se sklenicí v ruce, ani indiánský náčelník nevynořil z imaginární země za sklem.

„Takže ji identifikujete, najdete a zavřete. Pokud vám nechala fotku, nemůže to být nic těžkého.“

Petar upřesnil.

„Ona... měla šátek, podivný šátek se sovími motivy...“

Betonový parapet byl vysoký přes metr, ale Jourdaina Blanc-Martina jako by přitahovala propast.

„Jste si tím jistý?“

„Ano.“

Jourdain bloudil pohledem po věžácích v Aigues Douces. Byly si podobné jako vejce vejci, postavené jako věže bílé pevnosti proti Středozevnímu moři, jako nedokončená citadela, jejíž zdi nebyly nikdy vztyčeny.

Šátek s potiskem sov, opakoval si v duchu Blanc-Martin. Zavázané oči. Přerezané žíly.

Velmi krásná dívka...

Zlá předtucha mu napovídala, že ona zase udeří, znovu bude zabíjet, prolévat krev.

Dokud nenajde toho, koho hledá.

6

10 hodin 27 minut

Leyli vyšla po schodišti a hledala volnou rukou schodišťový časovaný vypínač. Prsty klouzala po oprýskané malbě, než ho nahmatala na podestě v sedmém patře věžáku H9 v Aigues Douces.

Ušklíbala se při pohledu na rozpadající se dlažbu, zrezivělé zábradlí, skvrny vlhkosti a plísňe, které se odlupovaly od cihel. Sdružení FOS-IMMO nechalo loni v létě znovu natřít fasády domů, ale zjevně už jim nezbyla barva na schodiště. Koukala se na srdce, lebky a symboly pohlaví na stěnách a říkala si, že možná vytvořil městský úřad komisi pro záchranu graffiti coby svědectví pouličního umění z počátku století. Na co si vlastně stěžuje? Za několik tisíciletí budou turisté navštěvovat chodbu před jejím bytem, jako dnes navštěvují jeskynní komplex v Lascaux. Leyli se velmi ráda na všechno dívala pozitivně! A možná její půvab a kouzlo zapůsobí na Patricka Pellegrina a on jí najde snový byt, třeba už na ni čeká mail... padesát metrů čtverečních... přízemí... zahrádka... kuchyně vybave...

„Paní Maalová?“

Ten hlas, tedy spíše ostrý křik, se ozýval z poschodí pod ní. O dvacet schodů níž se objevil dívčí obličej. Kamila. Ještě ta jí tu chyběla!

„Paní Maalová,“ naléhavě mluvila dívka. „Mohly by vaše děti pouštět hudbu méně hlasitě? V tomhle baráku jsou lidi, kteří se pokoušejí pracovat. Aby odtud mohli jednou vypadnout.“

Kamila Saadiová. Sousedka zdola. Studentka psychologie. Ve třetím ročníku stejně jako Bamby. Kamila ostatně dělala všechno jako Bamby. Jednou z těch podivných životních náhod se Kamila přede dvěma lety octla v tomhle domě, ubytovali ji tady z FOS-IMMO. Pronajímatel sociálních bytů se pokoušel umístit v Aigues Douces studenty, důchodce, nezaměstnané, lidi z různých jiných čtvrtí, co jsou úplně švorc a nemůžou odmítnout; přitom jejich sociální složení budí dojem rozvrstvenosti. Než to tu přestanou snášet a odejdou.

Kamila poznala svoji sousedku shora mezi šesti sty padesáti studentkami, které se tísnily spolu s ní v posluchárnách psychologie na univerzitě v Aix-Marseille. Během roku jezdily stejným autobusem 22, navštěvovaly stejné přednášky, dělily se o stejné kebaby. Kamila a Bamby dělaly všechno spolu, ale Kamila ne tak dobře. Kamila a Bamby si byly podobné, měly stejně dlouhé vlasy, uhlazené nebo spletené do copů, stejně černé mandlové oči s oříškovými odlesky, stejně snědou pleť, ale Kamila nebyla tak hezká jako Bamby. Skládaly stejné zkoušky, ale jenom Bamby končila semestry s vyznamenáním. Chodily se stejnými chlapci, ale Bamby měla vždycky hezčího. Jejich krásné přátelství se pomalu přeměnilo na ohavnou žárlivost. A to se prosím na počátku jejich přátelství Leyli bála, aby se Bamby nepřestěhovala ke Kamile a aby se dceřin strop nestal její podlahou.

„Keen’V,“ naléhala Kamila. „Canardo, Soprano, na to už nemám věk.“

A Gaël Faye. A Maître Gims, kterého zbožňoval Tidiane, Seth Gueko pro Alphu, nebo podle hodin Goldman, Balavoine, Renaud. Leyli poslouchala Nostalgie, když žehlila. V noci u šéfů pracovala se sluchátky na uších, ale doma se přece bez nich obejde! Když člověk bydlí na pětadvaceti metrech čtverečních, je muzika jediný prostředek, jak zvětšit prostor.

Na Kamilině odpočívadle se otevřely protější dveře a v nich stanul padesátník, kterého Leyli občas potkala na schodišti. Muž se patrně právě probudil, měl na sobě zmačkané tričko, které si ráno navlékne, když jde do práce, a nechá si ho, když se odpoledne svalí do postele. Jeho obličej byl stejně pomačkaný jako tričko a modré, velmi světlé oči jako by ještě bloudily ve snech. Na bradě a na krku mu rašily vousy a řídké šedivé vlasy sváděly nerovný boj s pleší. Triko zdůrazňovalo kulatou křivku jeho břicha.

„Já jsem nic neslyšel,“ pronesl soused.

Spiklenecky se usmál. Leyli si znovu vzpomněla na Patricia Pellegrina a řekla si, že dneska ráno mají muži opravdu skvělou náladu.

Věnoval stejný úsměv i Kamile.

„Odcházím z domova v 6 ráno a spím celé odpoledne. Kdyby ta muzika hrála moc nahlas, krásko, slyšel bych ji.“

Měl zvláštní hlas, chraptivý, jako kdyby se vykřičel. Jeho protějšek rozhodně netoužil po delší diskusi s ním. Kamila pokrčila rameny a zabouchla dveře od svého bytu. Neznámý vystoupal po schodech a podal ruku Leyli.

„Jsem Guy. Guy Lerat.“

A okamžitě se chopil jejích dvou nákupních tašek. Jogurty, zlevněné koláče, nepravá Nutella, spousta blbostí, které nakoupila v Lidlu, aby zaplnila lednici. Guy stál rozpačitě na prahu, zatímco Leyli hledala klíče, potom otevřela. Dojímal ji mohutná figura, která se neodvažovala vstoupit do jejího bytu.

„Jen pojdte dál.“

Váhal.

„Aspoň k lednici...“

Položil nohu na neznámou pevninu.

„Fakt vás ta muzika neruší?“ zeptala se Leyli a vzala mu tašky z rukou.

„Nevím,“ odpověděl chraplavým hlasem. „Spím s ucpávkami v uších!“

Potměšile mu svítily oči a Leyli se rozchechtala, když si vzpomněla na Kamilino zklamání. Ta potvora si však najde způsob, jak se pomstít.

„Makám na mašinách v rafinerii, v nákladním přístavu. Změřili, že dostáváme celý den do uší přes sto decibelů. Nosíme sice helmu, ale stejně na sebe musíme mluvit. Takže řveme a hlas je v hajzlu. Prý to máme jen z hluku, věříme jim, ujišťují nás, že to není azbestem, no jasně, ale bůhví co ještě daleko horšího vyjde najevo, než půjdeme do důchodu...“

Leyli chápavě kývla hlavou, zašla do kuchyně a začala uklízet nákup, zatímco Guy si podrobně prohlížel byt, který se skládal z pouhých dvou místností. Nejdřív se podíval na malou ložnici, kde byla čtyři lůžka nad sebou. Místnost vypadala jako podivný pokojík, kde dítě změní každých pět let postel, přičemž neopustí tu předcházející. Na první posteli byli rozházení plyšáci, Buzz Rakeťák, maketa *Millenium Falcon*, kreslené filmy na discích, alba fotbalu a knihy o řecké mytologii; na další posteli se zelenožlutočerveným přehozem se povalovaly postery zpěváka afrického reggae, kecky, karton cigaret; a na horní byly zavěšené dvě průhledné tašky, v nichž bylo vidět krajkové prádlo, fuchsiové topy a boty zdobené pajetkami. Poslední postel byla prázdná, bez matrace, bez přikrývky. Vypadala nahá a špinavá. Jako by byla určená pro dítě, které se ještě nenarodilo. Guy si v duchu říkal, proč si v takové stísněné situaci ty tři děti nepořádily čtvrtou matraci.

„Dáte si čaj?“ zeptala se Leyli.

Guy neodpověděl, ale odvrátil pohled od ložnice, jako by byl přistižen při činu.

„Nevšímejte si toho bince,“ pokračovala Leyli. „Tři děti tady, umíte si to představit? Tidianovi je deset, viděl jste tu haldu knih, co si každý týden nosí z knihovny? Je pravý opak svého bratra Alphy.“

Její pohled se zastavil na horním lůžku.

„Škola a Alpha... To je složitý případ... Dělala jsem, co jsem mohla, aby tam chodil do svých šestnácti let, ale už dva roky kromě hudby, kámošů a sportu... Ale nemám o něj strach, víte, Alpha je klikař, vždycky se ze všeho vyseká. Jenom se nesmí dostat na špatnou cestu.“

Leyli byla dojatá, hlas se jí trásl. Guy poslouchal.

„A Bamby? Té už bude dvaadvacet. Právě dostala diplom z psychologie. Váhá, jestli si má hledat práci v oboru, ale uplatnit se jako psychologka... Pomáhá mi, jak může. (Pohledem sklouzla k fotce svých tří dětí, která byla zavěšená v pokoji. Tidiane se řehtal, Alpha všechny převyšoval o hlavu a Bamby se dívala do objektivu svýma laníma očima.) Bez problémů sežene zaměstnání jako servírka v barech na pláži. Tak co ten čaj?“

Guy ještě váhal. Udělal krok k hlavní místnosti. Pohovka byla dokonale srovnaná a on uhodl, že na ní spí Leyli a že si ji každý večer rozkládá. Stolek, čtyři židle, počítač, popelník, ale hlavně mu nemohly uniknout dva nezvyklé detaily. Velký proutěný koš plný slunečních brýlí všech barev a tvarů. A potom spousta figurek rozestavených všude po místnosti. Samé sovy. Ze dřeva, ze skla, z terakoty...

„To je moje osobní sbírka,“ poznamenala Leyli hrdě. „Mám jich přesně sto dvacet devět.“

„Proč sovy?“

„Zajímá vás to? Vy jste taky noční pták?“

„Spíš ranní.“

Leyli se usmála a zamířila ke konvici, z níž se kouřilo.

„Co ten čaj?“

„Jindy.“

Guy udělal krok ke dveřím. Leyli předstírala rozmrzelost.

„Víte, že je strašně urážlivé odmítnout pohostinnost fotbalové ženě? Na pouští naši cestovatele rozsekané na kousky kvůli menšímu prohřešku, než je tohle.“

Guy se kroutil. Zdálo se, že je čím dál mín ve své kůži. Oči se zastavil na rámečku nad počítačem. Západ slunce nad nějakou řekou, nepochybně africkou, soudě podle černých stínů pirog a domků.

„Žertuju,“ utrousila Leyli. „Co vám vadí?“

„Nic... jenomže... Nejsem na to zvyklý.“

„Na co? Na ten bordel? Na děti? Na sovy? Na to, že vás osloví tak mladá, bohatá a sexy holka jako já a pozve vás do svého paláce na pohár šampaňského?“

„Na Afriku,“ hlesl Guy.

Už byl skoro venku z bytu, stál, nervózně nadzvedával nohou kousek odlepené dlažby. Leyli stála na místě s konvicí v ruce.

„Ólala, na tohle jsem nebyla připravená. Upřesněte to, můj milý sousede.“

Guy jako by najednou sebral veškerou odvahu. Jeho příval slov byl téměř agresivní.

„Asi vám to nebudu umět vysvětlit! Strávil jsem mládí mezi Vitrolles a Gardanne, už třicet let makám jako dělník v docích v Port-de-Bouc, tři čtvrtiny mých kámošů jsou černé nohy nebo synové černých nohou, o víkendech chodíme na kachny k rybníku v Berre, volíme všichni stejnou partaj a všichni máme spíš námořnický modrou barvu, jestli rozumíte... Vy vypadáte mile, nic proti vám nemám a ještě méně proti vašim dětem, ale, kurva, jak vám to mám říct... Nejsem typ, co se stýká s Araby...“

„Fulbové nejsou Arabové.“

„Černouši, arabáši, to je úplně jedno.“

„Ale no tak, sedněte si na puf, vezměte si šálek a dejte bacha, ať se nespálíte.“

Guy lítostivě pokrčil rameny, ale nedokázal odolat komunikativní energii, která vyzařovala z Leyli.

„Zastal jste se mě proti té potvoře Kamile, nemůžete mi odmítnout čaj. Navíc oslavuju svoji novou práci. Mám první smlouvu na dobu neurčitou po třech letech! Začínám dneska odpoledne.“

Zatímco si Guy sedal, volnou rukou sundala obrázek se západem slunce nad řekou. Naposledy se rozhlédla po kuchyni, po pokoji, potom se zdržela pohledem v ložnici dětí. Uklidnila se.

Nenechala tu válet žádnou stopu, nedopustila se žádné chyby. Tohle ji strašilo pokaždé, když někoho pustila k sobě do bytu. Neustále musela na všechno myslet, na každou maličkost, nesměla nic ponechat náhodě, aby všechno vypadalo, jak má. S tou nečekanou návštěvou si aspoň ověřila, že si nikdo ničeho nemůže všimnout. Nesmělý soused, velký ňouma, který se omlouvá, že je rasista, nic neuhodl.

Leyli si přitáhla židli a sedla si naproti Guyovi.

„Je to Ségou,“ upřesnila. „V Mali. Tam jsem se narodila. Poslouchejte...“

Leylino vyprávění

První kapitola

Pochybuju, že jste o Ségou někdy slyšel, sousede, a tak vám povím, že je to městečko dvě stě kilometrů vzdálené od Bamaka, ale trvá to tam přes pět hodin, asfaltová silnice jako by nikdy neměla opustit Bamako, jako by město rostlo rychleji, než jezdí auta, která se marně pokoušejí město předehnat a pak skončí ztracená v poušti. Ale Ségou je především řeka, velká řeka Niger, málem širší než město, skoro moře. Bydleli jsme v domku ve čtvrti hrnčířů u řeky. Moji rodiče vyráběli

hrnce, vázy, nádoby na vodu z hlíny. Prodávali je turistům v hotelech. Ale před revolucí v roce 1991 k nám tolik turistů nejezdilo, a tak je museli prodávat obchodním cestujícím.

Charakteristické pro Ségou, Guyi, jsou pirogy. Rybářské i ty, které se po řece plaví k Mopti nebo ke Koulikoro. Do Ségou však hlavně připlouvají z druhého břehu řeky. Celé tisícovky kilometrů není přes Niger žádný most. A tak se lidé plaví z jednoho břehu na druhý s potravinami, penězi, se dřevem, s kamením, cihlami, se zvířaty a na každém břehu řeky, hlavně na tom v Ségou, funguje obrovský nepřetržitý trh s osly, se psy, lidé prodávají všechno, někdy i velbloudy, jestliže až sem zavítá nějaký Tuareg, a děti se shlukují kolem, jako by to nikdy neviděly.

Když připluje piroga, nerychlejší ze všech může jako první nabídnout šperk, hrnčířský výrobek, cigarety, prezervativy, cokoli...

A nejrychlejší jsem byla já! Kluci možná běhají rychleji za míčem, ale jakmile šlo o to vrhnout se do řeky a brodit se vodou až po prsa s pytlím nad hlavou, byla jsem nejrychlejší a nejodvážnější. Přitom jsem se smála, smála a vyvolávala, ano, Guyi. Prodala jsem víc hrnčířského zboží než všichni moji bratřenci dohromady. Ti, co přeploovali řeku, mě znali, bavilo je, když mě viděli, jak se brodím, děkuju jim, chytám v letu franky, které mi házeli, a strkám si je do peněženky zavěšené na krku. Od šesti do jedenácti let jsem byla princeznička pláže v Ségou, miláček majitelů pirog, oblíbená holčička rybářů, kterým jsem podávala lahve s čistou vodou, datle k zakousnutí a ořechy kola k rozlousknutí, říkali mi sluníčko. Byla jsem malá bosá prodavačka, která už se brodila řekou, zatímco si všichni mysleli, že jsem ještě na břehu, a byla zpátky, než si ostatní namočili kolena. Napůl holčička, napůl ryba, neúnavnější než příliv.

Jednoho dubnového rána, čtrnáct dní před mými jedenáctými narozeninami, se objevily červené skvrny. Nejdřív jsem si všimla malých flíčků na břiše, vypadaly jako kousnutí pijavic, potom větších skvrn na nohách, na zádech, na zadku,

sahaly až do výše mých rašících ňader. Pak se skvrny začaly spojovat jako fleky, které se šíří po látce. Tatínek mě odvedl do střediska za katedrálou v Ségou. Lékař byl Francouz, měl kalhoty a sako ušité ze stanového plátna. Žil tady už třicet let a pořád jako by si ještě nezvykl na horko. Podíval se na mě a uklidnil mě. Není to nic vážného, jenom alergie, čemuž se člověk nemůže divit vzhledem k tomu, jak špinavá je voda v řece, dětem by se mělo zakázat, aby se v ní koupaly, ženy by v ní neměly prát prádlo, zvířata by tam neměla močit. Je to pouze reakce kůže na znečištěnou vodu, ale přece jen by uvítal, kdybych jela do nemocnice Touré v Bamaku.

Tam mi udělali různá vyšetření, jedna žena za mnou přišla do mého bílého pokoje. Její laskavý úsměv mi naháněl strach. Z okna pokoje jsem viděla přímo na fasádu prezidentského paláce v Kouloubě, potom univerzitu, na niž nikdy nepůjdu. Paní nejdříve dlouho rozmlouvala s mým tatínkem a pak mi vysvětlila, že jsem se nakazila, když jsem se brodila v řece. Je to kožní onemocnění. Není to vážné, kůže se lehce uzdraví, červené fleky zmizí samy od sebe, ale nikdy se už nesmím koupat v Nigeru a hlavně nesmím na slunce. Alergie mi oslabila pokožku, trpěla jsem akutní kopřivkou a slunce by mi mohlo na celý život zanechat jizvy. „Je třeba počkat, až se ti kůže sama úplně zahojí,“ řekla ošetřovatelka a podala mi modře čtverečkovaný lísteček, „počkáš aspoň tři měsíce.“ A pak mi dala do ruky kalendářík z tvrdého papíru a šedivou tužku, abych si každý večer vybarvila jeden uplynulý den.

Zpočátku jsem tomu dobře nerozuměla, netušila jsem, co obnášejí tři měsíce, a ještě méně jsem chápala větu „nechoď na slunce“. Uvědomila jsem si to až po návratu domů. Tatínek se pokoušel mě celou zpáteční cestu rozveselit, lechtal mě listy baobabu, které ženy prodávaly na každé zastávce, telefonoval do Ségou. Maminka a bratřenci pro mne připravili domek s polštáři, příkrývkami a proutěným nábytkem. Můj otec schoval panenku, co koupil na trhu v Bamaku, a dal mi ji

až po příchodu domů i s hliněným nádobíčkem pro panenky, které vyrobil sám.

„Musíš tady zůstat skoro sto dní, princezničko.“

Kromě dveří bylo v domku jenom jedno velké kulaté okno. Všechny mé hračky a látky byly v opačném rohu. Ve tmě. Ve stínu.

„Postaráme se o tebe, Leyli, všichni se o tebe budeme starat. Sto dní rychle uteče. Už brzy budeš zase běhat, bavit se s kamarádkami, pádit rychleji než antilopa.“

Znamená to, že musím být zavřená tady?

Všichni nakonec odešli a já jsem se octla v domku sama s jedinou radou, abych se vyhnula světlu, které procházelo kulatým vikýřem a tvořilo na podlaze světelné kolo. Přemisťovala jsem své věci v pomalém rytmu pálícího slunce.

To byl první den. Po několika hodinách už jsem se k smrti nudila.

Jak mě tehdy mohlo napadnout, že tyhle tři měsíce, kdy musím být zavřená v hliněném vězení, budou nejkrásnější dobou v mém životě?

Ale protože život nikdy nic nenabídne zadarmo, netušila jsem ani to, že tahle tříměsíční izolace bude rovněž příčinou mého neštěstí po zbytek mého života. Moje prokletí, že jsem se chtěla přiblížit štěstí.

7

10 hodin 29 minut

„Na co byste měl chuť, šéfe?“

Poručík Julio Flores stál ve frontě ve Starbucksu s telefonem přilepeným na uchu. Komisař Petar Velika mu odpovídal napůl udiveně, napůl podrážděně.

„Nezměnil jsem názor od chvíle, kdy jsi odešel, chlapče. Řekl jsem, že chci kafe!“

„O. K., šéfe, ale to mi moc nepomůže.“

Rozpačité ticho místo odpovědi, na niž Julio čekal. Poručík si připadal jako profesor, který právě položil směšně jednoduchou otázku žákovi, a ten přesto nechápe její smysl.

„Jsem ve Starbucksu, šéfe, tady mají výběr. Máte rád Guatemala Antigua? Organic Ethiopia? Kati Blend? Nebo...“ Komisař už měl dost smířlivosti a vybuchl, ještě než Flores skončil s vypočítáváním.

„Buď tak laskav a mrskni sebou! Panebože, když mám chuť na kafe, jdu do baru, objednáám si espresso a je mi úplně fuk, jestli to kafe vyrostlo v Mozambiku nebo ho semleli v Nepálu!“

„O. K.,“ couvl Julio jako správný pacifista, „udělám, co budu moci!“ A zavěsil.

Julio už nebyl v bistru nebo v kavárně celá léta, ale zato miloval Starbucks a směsici generací, která poslušně čekala ve frontě: studenti, kteří znali pouze jídlo servírované na podnose, kravaťáky, co zhltnou snídani jednou rukou, a přitom pořád ťukají do notebooku, babičky, pomalu si vybírající svůj muffin a čaj. Fronta postupovala pomalu. Julio studoval seznam druhů kávy a neměl tušení, jakou přinese šéfovi. Petar Velika ho fascinoval. Julio se vždycky obtížně rozhodoval, potřeboval důkazy, pročítal spisy, nahlížel do souboru údajů, než vytvořil nějakou hypotézu; cítil se jako silný a účinný počítač, schopný pouze naprogramovaných úvah.

Petar naopak fungoval podle instinktu, kašlal na objektivní konstatování, stačil mu jediný pohled a držel dobrou stopu, vysmíval se psychologickým teoriím, ale dovedl třemi slovy vystihnout osobnost podezřelého. Julio by dal nevímco za to, aby se dokázal pustit do případu jako Petar, amatérsky, stylem nevrleho poldy, a ne jako pilný mravenček. Chtěl by se nedbale utkat s tajemstvím a bez mrknutí nechat něco plavat.

Konečně si dívka s koňským ohonem, který jí vyčuhoval zpod kšiltovky, poznamenala s širokým úsměvem jeho objednávku.

Stéphanie. Měla to napsané na cedulce připnuté na zástěře nad levým řadrem.

„Je tu frmol. Musíte chvíli počkat.“

Stejně jako jejich Banana Nut Cake zbožňoval Julo servírky ve Starbucks.

„To nevádí, *Stéphanie*,“ odpověděl a oplatil jí úsměv.

Nikde jinde než ve Starbucksu by si Julo nedovolil oslovit servírku křestním jménem. Byla to otázka reciprocity. Znal rituální otázku, kterou mu roztomilá servírka položí, jakmile učinil objednávku.

„Jaké je vaše křestní jméno?“

Zatímco servírka psala na pohárky *Julo* a *Petar*, posadil se na nejbližší vysokou židli, zapnul si svůj tablet 4G a položil si ho na kolena. Na obrazovce se objevila zvětšená fotografie ulity a úplně ji zaplnila. Několik minut se mohl zabývat o život měkkýšů. Po několika vteřinách už byl tak soustředěný, že nezvedl hlavu, když *Stéphanie* vyvolala silným hlasem křestní jména dvou zákazníků.

„Bamby. Bamby a Alpha. Dvě kafe. Máte to tady!“

* * *

„Ten kluk s tabletem na kolenou nevypadá nejhůř.“

Bamby odtrhla oči od muže sedícího na vysoké židli v blízkosti pokladu a sledovala bratra, jak staví šálky s kávou na stolek.

„Je to polda!“ odpověděl Alpha.

Alpha měřil přes metr devadesát, jen s námahou vtěsnil svoji obrovskou kostru za stolek, kolena zaklínil mezi něj a židli. Už v patnácti byl takhle vysoký, ale v té době vypadal jako dlouhá lána. Strávil celé dospívání v posilovnách, plaval v moři, vykládal bedny ve všech místních skladištích,

zkrátka dělal všechno, aby se z hubeného čahouna stal svalnatý kolos. Úkol splněn. V sedmnácti už byl Alpha působivý atlet, devadesát kilo svalů, dvě mocná stehna v širokých joggingových teplácích a hrudní svaly rýsující se v přiléhavém tílku.

„Jak to víš?“

„Zkrátka to vím. A ty bys udělala líp, kdybys na něj přestala civět.“

Bamby poslechla. Bratr má pravdu, přestože jí ten mladý polda připadal roztomilý a přestože nezvedl hlavu, když vyvolávali jejich jména. Obrátila se, vzala bratra za ruce a podívala se mu přímo do očí.

Tíseň opadla.

Po dlouhém mlčení pustila jeho prsty a odepnula si přívěsek, který nosila na krku. Položila na stůl černý ebenový trojúhelník. Špička směřovala dolů, u Fulbů to symbolizovalo ženskost a plodnost. Alpha udělal totéž se stejným přívěskem, co měl na krku, ale jeho špička byla otočená nahoru – známka mužnosti, dvou varlat a řádu. Přiložil svůj černý trojúhelník na sestřin, takže teď spolu oba tvořily šesticípou hvězdu.

Jejich černá hvězda. Jejich jediný cíl. Jejich jediný úkol.

„Nejsem si jistá, jestli se nám to někdy podaří,“ prohodila Bamby.

Alpha sevřel sestřiny ruce svými mohutnými tlapami, ještě teplými od pohárků s kávou.

„Nemáme na vybranou. Jsme pírká. Nese nás vítr.“

Bamby se chvěla. Alpha se k ní naklonil a objal ji. Těžká váha hýčkala muší váhu. Alpha však věděl, že jeho starší sestra je silnější než on. Vždycky byla.

Bamby se naléhavě zadívala Alphovi do očí.

„Já vím, bráško, už nemůžeme couvnout. Dneska v noci jsme vypustili na svobodu monstrum. Ale... ale dělám si starosti kvůli tobě.“

Alpha konečkem prstu urovnal černý trojúhelník, aby tvořil se sestřiným trojúhelníkem dokonalou hvězdu. Nesl kávu ke rtům a utrousil potichu:

„Probrali jsme každý detail, máme na své straně stejné šance, že se to povede, jaké mají kosmonauti, kteří pošlou raketu na jinou galaxii. Musíme se teď jen do písmene řídit svým plánem.“

Alpha chytil Bamby za ramena, pevně ji objal pažemi a dlouho ji tiskl k hrudi.

„Jsem na tebe pyšný, sestřičko.“

„Budeme prokletí,“ zašeptala Bamby.

„To už jsme.“

Bamby teď také uchopila pohárek. Teplá tekutina jí stékala do hrdla, měla pocit, že je to láva, která ničí plevel na úhoru. Měla by stejný účinek horká sprcha na její kůži? Přinutila se k úsměvu.

„Dvě odsouzená pírká? Dvě zrnka písku, která unáší harmattan? Dvě částičky pylu, poletující ve vzduchu, než dopadnou ke své rostlině?“

Alpha zažertoval.

„Ne vždycky, Bamby. Ne vždycky. Někdy pyl uletí stovky kilometrů, než najde svoji květinu, nedbá na zdi, na moře, na hranice.“

Bamby věděla, co přijde. Za pár vteřin vyjde bratrovi z úst učený název oplodnění větrem, anemogamie. Bamby nesnášela, když si hrál bráška na intelektuála. Vyrovnával si svůj komplex rebela vůči školní autoritě velkými teoriemi a skrýval nedostatek vzdělání tím, že mluvil jako wikipedie. To byla slabina příliš krásných a příliš statných mužů. Chtěli si hrát na chytré. Alphův věčný omyl: myslel si, že je inteligentnější než ostatní, ale byl jenom silnější. Unikl jí neznatelný povzdech, jehož si bratr všiml. Ovládl se a nerozchechtal se.

„O. K., krásko, unavuju tě svým povídáním. Ale vydrž ještě dvě vteřiny. Někoho čekám. Ten ti to vysvětlí líp než já. Jenom musí...“

Obrátil oči k policistovi, který se stále skláněl nad svým počítačem, jako by představoval nějakou hrozbu. Bamby sledovala jeho pohled a nechápala. Cítila únavu. Z kafe se jí chtělo zvracet. Její hlas byl sušší.

„A co když náš plán selže? Co když skončíme ve vězení? Co když to nepřežijeme? Maminka pak zůstane sama, definitivně sama.“

Položila ruku na černý trojúhelník, jako by tu hvězdu chtěla rozbít. Alpha ji zadržel.

„Děláme to všechno pro ni, sestřičko. Pro ni. Na to nezapomínej.“

„A Tidiane?“

„Tomu to vysvětlím.“

Odmlčeli se na delší dobu. Mlčení přerušila servírka ze Starbucksu hlasem kamelota, který ohlašuje velkou výhru.

„Julo a Petar. Dvě kávy. Máte to tady!“

Alpha stiskl sestře ruku, čímž jí naznačil, aby mlčela, pol-da si mezitím zavřel tablet, vzal dvě kávy a zamířil k východu. Když je míjel, odvrátila Bamby hlavu, potom ji zvedla a prohlédla si jeho pěkný zadek. Sotva odešel, vstoupil muž černé pleti, starší než Alpha, ale skoro stejně vysoký. Lebku měl oholenou s výjimkou šedivého chmýří na skráních.

„Bamby, tohle je Savorgnan.“

Alpha několika slovy vysvětlil, že Savorgnan je nelegální přistěhovalec. Pocházel z Beninu, státečku vklíněného u nigerijského obra. Z jedné z nejchudších zemí planety, bez ropy, bez asfaltových silnic; jenom přístav na jihu, odkud se dá prchnout po moři, a les na severu, aby bylo kde se schovat před přechodem pouště, po níž lze dojít až sem. Savorgnan se sem dostal před dvěma měsíci spolu se svými bratranci z Cotonou, informatikem Bolou, architektem Džimonem, hudebníkem afro zouku Whisleyem a agronomem Zahérinem. Objetí mezi Alphou a Savorgnanem se prodlužovalo donekonečna.

Bamby připadalo nucené. Očima sklouzla ke dvěma černým trojúhelníkům položeným na sobě. Než se dostanou ke své hvězdě, bude Alpha balancovat mezi dobrem a zlem. Kráčet na provaze. Ztratí svoji duši.

„Savorgnan nechal doma manželku a dvě děti,“ upřesnil Alpha, jako by šlo o důkaz nejvyšší odvahy. „Babilu, Safy a Keyvanna.“

Bamby si neodpustila poznámku. Zadívala se Savorgnanovi do očí.

„Takže tys opustil ženu a děti a stal ses nelegálním migrantem? A to z tebe má dělat hrdinu?“

Podrážděný Alpha naznačil pohyb, jako by chtěl sestru umlčet, ale Savorgnan ho zadržel. Vyzařovala z něj klidná aura čápa marabu.

„O čem sníš, krásko?“

Bamby se překvapeně zarazila.

„No...“

„Můj sen jsou slova. Čtu. Píšu. Celé dny dělám jenom tohle. Nesním jen o tom, že se ze mě stane novinář nebo dokonce vydavatel, kronikář, romanopisec. Ne, krásko. Já chci být nejlepší. Goncourtova cena nebo nic! (Rozchechtal se.) Kytarrista Whisley touží být jako Presley nebo Marley. Nakonec ta jména stejně zní! Zahérine je rozumnější, ten chce jenom bádat v oboru agronomie, aby vymýtil ze světa hlad nebo aspoň z Afriky, počínaje Beninem. Ale tys mi neodpověděla. Jaký je tvůj sen, princezno? Určitě nějaký máš.“

Jen jeden? říkala si v duchu Bamby. Tanec? Hudba? Móda? Umění? Potkat půvabného prince? Stát se milionářkou a darovat mámě palác? Podniknout cestu kolem světa?

„Já... jich mám víc...“

Savorgnan si nasadil čtvercové brejličky, v nichž vypadal ještě učitelštěji.

„Všichni o něčem sní, Bamby. A nezáleží na tom, jestli se ty sny uskuteční, jde jen o to, abys jim mohla věřit. Abys mohla

věřit, že máš nějakou možnost, malou šanci. Když se narodíš v Beninu, když zůstaneš v Beninu, v Cotonou nebo v Porto Novo, tak tu maličkou naději pohřbíš. Definitivně ji odhodíš do oceánu. Proč by mezi těmi deseti miliony Beniňanů nebyli malí Zidanové, Mozarti, Einsteinové? Proč by se i Beniňané nemohli narodit s trochou talentu? Ale jmenuj mi jednoho beninského nositele Nobelovy ceny! Jednoho beninského olympijského medailistu! Nebo třeba jen obyčejného beninského herce! Chápeš to, Bamby? Jenom chceme mít taky možnost snít, že to dokážeme!“

Bamby vykoktala:

„Ale i tady je to tak. Je to stejné i ve Francii. Víš, tenhle druh snů...“

„Já vím. Skutečných snů není moc. Hledačů zlata. Umělců, kteří to nevzdají. Magorů, co věří ve svůj osud. Z mého města Abomey nás odjelo pět. (Znovu se rozesmál a polkl jedním douškem obsah šálku s kafem, které mu přinesl Alpha.) Západ si myslí, že pokud se nezabarikáduje, vtrhne k nim celá Afrika. To jsou tak pitomé obavy! Valnou většinou chtějí všichni zůstat tam, kde jsou, kde se narodili, chtějí být se svou rodinou a s přáteli, stačí, když budou mít z čeho přežít. To jim stačí. Jen několik bláznů se pustí do dobrodružství. Ze sta tisíc či dvou set tisíc migrantů, kteří se každý rok pokoušejí dostat přes Středozemní moře, je sotva jeden Afričan na deset tisíc, a mluví se o invazi?“

Alpha zatahal Savorgnana za rukáv, jako by mu chtěl naznačit, že si musí pospíšet. Bratr si nasadil sluneční brýle a oblékl si koženou bundu, všechno, co patří k výbavě šéfa bandy. Beniňan se ani nehnul.

„Taková šílenci budou vždycky,“ řekl a nespouštěl zrak z Bamby, „ti, co jsou ochotní všechno riskovat, jen aby viděli, co se děje na druhém břehu. Na opačném svahu hory. Víš, co tím chci říct, Bamby? Odysseus, zlaté rouno, Kryštof Kolumbus... Ti, co se rodí s touhou objevovat něco nového.“

Před několika lety hledali vědci kandidáty pro cestu na planetu Mars s jistotou, že se odtamtud nikdy nevrátí živí, a přihlášily se tisícovky dobrovolníků.“

Tentokrát se Alpha zvedl. Pozoroně se rozhlédl kolem, jako by přežití bandy záviselo výhradně na jeho bdělosti. Na instinktech toho, kdo ví, kdo předvídá a rychle se rozhoduje. Bamby se usmála. Bráška zase přeháněl.

„Poslední slovo, příteli. Poslední slovo. (Savorgnan se zadíval Bamby přímo do očí.) Každý si myslí, že nelegální migranti potulující se v hadrech na ulici jsou bezbranní nešťastníci, kteří opustili svoji zemi, ale je to jinak. Nejsou to ti, kdo nemají co ztratit, ale šampioni, kteří mají šanci vyhrát, šampioni, které rodiny vyberou ze svého středu, rytíři, jimž dají všechno, a čekají, že se vrátí jako vítězové.“

Alpha ho chytil za paži.

„Fajn,“ utrousil. „A díky šampionům jako ty já vyhraju.“ Chtěl říct ještě něco, ale Savorgnan ho zarazil.

„Povíš mi o svém plánu později, příteli. O svém naprosto dokonalém plánu. Teď na to nemám náladu.“

Zahrabal v kapse, stiskl něco v dlani a položil na stůl zelený perforovaný náramek.

„Před hodinou dostali poldové Bolu a Džimona. Nevyhnou se deportaci. Hlavně Džimon. S jeho jizvou přes obličej ho snadno identifikují. Šest měsíců úsilí, každodenní střet se smrtí, aby se zase vrátili na samotný začátek!“

Alpha toho využil, aby se znovu chopil slova.

„A právě proto, Savorgnane, se my dva musíme dohodnout. Abychom se tomuhle vyhnuli.“

Bamby se dívala na Savorgnana, jak se také zvedá, a na Alphu, který ho paží objal kolem ramen. Bráška si opět hraje na sebejistého šéfika. Síla je vždycky špatný rádce, pomyslela si. Tohle mužné sebevědomí rodí chlapíky, kteří dělají špinavou práci, vojáky pro první řadu, kteří to schytají nejdřív, udatné hrdiny, z nichž se rekrutují kamikaze.

Alpha si pověsil na krk svůj černý trojúhelník, Bamby udělala totéž a zachvěla se.

„Hodně štěstí, sestřičko.“

„Hodně štěstí, drahý Alpho. Dneska večer nesmí máma nic tušit.“

„Mamince záleží na tom, abychom vypadali jako vzorná rodina. Neboj se.“

Sebevědomě se usmál.

„Dávej na sebe pozor, bráško.“

„Dávej na sebe pozor, Bamby.“

8

10 hodin 47 minut

„Vaše kafe, šéfe.“

„Díky.“

Petar Velika se ani neotočil, natáhl ruku a vzal si kafe, které mu podával poručík Julio Flores. Několik dalších policistů se pohybovalo v přízemí Red Corneru.

„Vzal jsem vám Kati Blend,“ vysvětlil Julio. „Sezonní směs kávy. S chutí citronu, koření a červeného ovoce.“

Komisař nedonesl pohárek k ústům.

„To mluvíš vážně?“

„Pochází z východní Afriky. Je to světový unikát!“

Petar se zamračil a užasle zíral na svého zástupce.

„Nebo byste radši chtěl tu moji?“ navrhl Julio. „Verona. Směs latinoamerické a indonéské kávy s trochou italské rosbusty.“

Petar sklopil oči k černé tekutině.

„Káva zamilovaných,“ nevzdal to Julio. „Dokonale se snoubí s čokoládou a...“

Náhle se zastavil, uvědomil si, že komisař prsty křečovitě svírá pohárek, jako by se rozhodoval, jestli jím má mrštit na obří obrazovku pověšenou vedle nápojového automatu. Rozhlédl se po místnosti. Všechno v Red Corneru vypadalo automatizovaně. Dveře, kamery, distributory alkoholu, prezervativů, masážního oleje. Petar Velika nakonec jen postavil pohárek na stůl před sebou, než se obrátil k nejbližšímu policistovi.

„Ryane, můžeš mi to kino pustit?“

Mladý policista vyťukal cosi na notebook připojený k obří obrazovce.

„Neumím ti vysvětlit, jak to udělali,“ otočil se komisař k Julovi, „ale chlapům se povedlo připojit záznamy z bezpečnostních kamer na tuhle televizi. Sedni si vedle, kamaráde. Představení začíná.“

Posadili se do dvou růžově a zlatě zebrovaných křesel kolem nízkého kulatého stolečku z lakovaného dřeva. O několik okamžiků později se záběry z venkovní kamery promítly na obrazovku. Petar spustil film ve chvíli, kdy François Valioni prošel před kamerou. 0 hodin 23 minut. Valioni kráčel kupředu, působil uvolněně, objímal kolem pasu dívku o něco menší než on.

„Stop, Ryane!“

Obraz se zastavil.

„Je to jediný moment, kdy se ta holka dívá do kamery,“ vysvětlil Petar.

Julo přimhouřil oči, zatímco se jeho šéf zašklebil, když si smočil rty v pohárku s kafem. Jediný záběr umožňuje identifikovat ženu, co vešla do Red Corneru s Valionim? To teda není moc, pomyslel si poručík. Dívka měla vlasy schované ve velkém volném šátku, který svými záhyby zakrýval podstatnou část jejího obličej. Kvůli šátku z ní byly vidět jenom dvě tmavé oči, které jako by se vyzývavě dívaly na budoucí diváky, silně naličená ústa a jemná brada. Poručíka Florese okamžitě

napadlo, že dívka s tak andělskou tváří nemohla vraždit! Pokusil se tuhle stupidní intuici vypudit z hlavy.

„To je divné, šéfe, ne? Že by se schválně koukala přímo do kamery, kdyby chtěla Valionimu přerézat žíly?“

Komisař se svého kafe nedotkl. Očima sledoval Ryana, jenž chodil mezi křesly sem a tam jako číšník, který jim co nevidět nabídne nápojový lístek koktejlů.

„Trvá to sotva čtvrt vteřiny, Julu. A tahle malá děvka nám ukazuje jenom to, co chce. Zdá se mi, že ví přesně, co dělá v tom svém čádu.“

„To není čádu, šéfe.“

Petarův pohled se zaměřil na šátek.

„Tak je to nikáb, jestli chceš, nebo hidžáb. Říkej si tomu, jak chceš, ale...“

„Podívejte se líp, šéfe.“

Komisař se podrážděně obrátil k podřízenému. Ten kluk je rychlý, výkonný, chytrý. Ale trochu drzý.

„Na látce je vytištěný nějaký motiv,“ vysvětlil Julu. „Vypadá to jako sova. Nenápadný béžovo-okrový potisk se sovami.“

„Jo, viděl jsem. No a?“

„No... Sovy na šátku s náboženským posláním, nevím, jestli to není moc...“

„Jestli je to podle pravidel? To tím myslíš?“

Petar Velika otočil hlavu a zavolal na poručíka El Fassiho.

„Ryane! Co o tom říká korán? Tolerují se takové vzory na šátku? Kyticky? Zvířata?“

Poručík El Fassi přistoupil blíž:

„To teda fakt netuším! Vědomosti o koránu mám z mateřské školy. Komisaři, chci snad po vás, abyste mi odříkal jména dvanácti apoštolů jen proto, že jste Chorvat?“

Petar vzdychl.

„O. K., Ryane, ušetři mě těch řečí a trochu se zamysli.“

„Když na tom trváte, řekl bych, že to není dovolené, ale...“

Poručík se pozorněji zahleděl na šátek na obrazovce.

„Je to dost nenápadné. Kdyby tam měla Mickeyho Mouse, neříkám. Ale upřímně řečeno, tohle mě nešokuje.“

„Tvoje teologické znalosti jsou ohromující, Ryane! To nás maximálně posouvá dopředu. Zvětši mi detail jejích očí, rtů, nosu, brady, zkrátka všeho, co můžeme prozkoumat. S trochou štěstí se nám podaří identifikovat naši kudlanku nábožnou.“

Jedna maličkost Julovi neseseděla. Způsob, jakým se ta dívka vyzývavě dívala do objektivu. Jako by si to dopředu vypočítala, vystihla nepatrný okamžik, kdy ji kamera mohla kradmo zachytit. Kdyby nechtěla, aby ji odhalili, stačilo přece nezvedat oči zpod šátku. Neznámá jako by jim schválně předhodoila stopu, ale nejasnou a rozmazanou, naprosto nedostačující. Jako sérioví vrazi v románech, pomyslel si Julo, kteří schválně provokují policisty tím, že jim posílají dopisy. Aby jim pomohli, když se v tom moc plácají. Nebo aby je navedli na falešnou stopu.

„I když ji ztotožníme,“ poznamenal Julo, „nemáme ještě jistotu, že ta dívka vraždila.“

Komisař Velika se znovu sklonil ke svému pohárku. Zvedl oči, než odpověděl.

„Vstoupí do Red Corneru s Françoisem Valionim. Vyjdou spolu do stejného pokoje. O několik hodin později najdou Valioniho spoutaného a bez kapky krve na posteli. Nevím, co ještě potřebuješ.“

„Možná působila jen jako návnada. Nemáme žádný důkaz, že vyšla z Red Corneru, žádná kamera ji nezabrala. Třeba Valioni ještě žil, když ho opustila, a jeho vrah přišel až po ní.“

Petar pobaveně vyslechl argumenty mladého kolegy a rozchechtal se.

„Jsi zamilovaný, Romeo! Převracíš role, pudově jednám já, ty jsi vědec! Stavíš na hlavu celou svoji pátrací metodu jen proto, že má ta holka velké smutné oči, pusinku do srdíčka a postavu drobnou jako ptáček.“

Poručík zrudl. Nemožný Petar! Rozhodně je nejchytřejší a současně nejobtížnější ze všech poldů na stanici. Zakašlal a dopil kafe pod šéfovým výsměšným pohledem.

Kafe Verona. Kafe zamilovaných...

Julo se snažil odvést pozornost. Jedna otázka ho pálila na jazyku.

„Místo toho fantazírování, šéfe, mi radši povězte, co je to za společnost, v níž makal François Valioni. *Vogelzug*. Zjevně o ní něco víte.“

Okamžitý účinek. Rozveselený obličej komisaře Veliky zpřisněl; jako smajlík, jemuž poklesnou zvednuté koutky. Zdál se pořádně vyvedený z míry, lokl si kávy Kati Blend a ani se neušklíbl. Krátce to vysvětlil.

„*Vogelzug* je jedna z největších evropských společností na ochranu migrantů. Několik stovek zaměstnanců v Evropě i v Africe. *Vogelzug* znamená v němčině „stěhování ptactva“. Zdá se, že každý rok přeletí Středozemní moře víc než pět miliard ptáků, aniž by po nich někdo chtěl pas nebo povolení k pobytu. Rozumíš té symbolice? Sídlo společnosti *Vogelzug* je v Marseille, ale různé předsunuté hlídky, tykadla, jsou všude kolem Středozemního moře. Společnost určitě spolupracuje s celníky, policisty, politiky. Uzavřela oficiální smlouvy s Frontexem, evropskou agenturou pro pohraniční a pobřežní stráž. Stačí ti to, Romeo?“

„Skvělé, šéfe! Pokusím se vydolovat, co měl s tím vším společného ten náš úředník odpovědný za finance. Ale upozorňuju vás, že Romeo neztrácel čas, když čekal na svoji Veronu ve Starbucksu.“

Zapnul notebook, který si položil na nízký stůl před nimi. Na obrazovce se objevila lastura, kterou našel v kapse François Valionioho.

„Prohledal jsem obrázky na síti. Myslel jsem si, že mi to zabere celé hodiny, že budu pátrat v milionech obrázků podobných ulit.“

„A?“ zeptal se netrpělivě Petar.